

jde tedy o nemovitý majetek několika fyzickým osobám společný ve smyslu §§ 825 a násl. obč. zák., při čemž osoby podílníků určují se dočasným knihovním zápisem na listu vlastnictví knihovní vložky té které súčasněné usedlosti, — a nikoliv o majetek osoby právnické, jak v dovolacím rekursu jest tvrzeno. Že tomu tak není, vysvítá též z oznámení, jež správa singulárního jmění v Uherském Hradišti dne 8. června 1920 učinila krajskému soudu v Uherském Hradišti, dle něhož správa ta teprve nyní se domáhá utvoření spolku súčasněných majitelů domů a domkářů, ve kterém by o každé transakci se singulárním majetkem rozhodovala absolutní většina. Jde-li však o pouhé spoluvlastnictví fyzických osob ve smyslu §§ 825 a násl. obč. zák., — mohli by ti, kdož uzavřeli a podepsali kupní smlouvu ze dne 22. května 1919 za spoluvlastníky jen tehdy býti pokládáni za oprávněny, nakládati s podstatou společného majetku, kdyby byli všemi podílníky náležitým způsobem k tomu bývali zmocněni (§§ 828 a násl., 1008 obč. zák.). Že se tak stalo, nebylo prokázáno listinou, jak ji žádá § 31 (74) kn. zák. Potvrzení obecní rady král. města Uh. Hradiště (nikoliv okresního hejtmánství, jak rekursní soud předpokládá) na listině o kupní smlouvě, že pokladník a místopředseda jsou oprávněni zastupovati singularisty v Uherském Hradišti, nenahrazuje potřebné listiny zmocňovací, kdyžtž obecní rada není povolána, aby ve věcech soukromoprávních vydávala osvědčení. Listina, na jejímž základě žádáno bylo za knihovní zápisy, nevyhovuje tedy předpisům §§ 26, 31, 74 a 94 č. 2 knih. zák. a právem byl knihovní návrh finální prokuratury zamítnut soudem rekursním.

Čís. 587.

Nepřípustnost prozatímního opatření k zajištění nároku, vadícího dle údajů ohrožené strany právům, jež vznesla by odpůrci, kdyby jeho dílo, jakž o to zažádal, prohlášeno bylo za stavbu, požívající výhod po rozumu cís. nařízení. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 389/20.)

Těžařstvo B. zažádalo u ministerstva veřejných prací, by zamýšlené jím rozšíření povrchového dolování na uhlí na prostor, zabírající z části též stavební obvod města F., bylo prohlášeno ve smyslu cís. nařízení za stavbu, výhod požívající. Městská obec F., zvěděvši o této žádosti těžařstva, navrhla na okresním soudě, by prozatímním opatřením zakázáno bylo těžařstvu, by nepodjalo se dolování v části, patřící k stavebnímu obvodu města, dokud město sporem neprokáže, že má právo zakázati těžařstvu dolování v řečené části. Nárok na tento zákaz osvědčilo město smlouvou, jež v roce 1914 byla mezi městem a těžařstvem uzavřena, ohrožení nároku shora uvedenou žádostí těžařstva osvědčilo město potvrzením ministerstva, že žádost tvrzeného obsahu byla na ministerstvu podána. Okresní soud nařídil prozatímní opatření. Rekursní soud návrh zamítl, poněvadž prozatímní opatření jest ve své podstatě zákrkem ku zajištění úspěchu soudního rozhodnutí. Kde úspěchu toho nelze se již předem nadíti, není místa pro prozatímní opatření. Tak jest tomu v případě, o který se jedná. Neboť, prohlásí-li ministerstvo zamýšlené

rozšíření povrchového doložení za stavbu, výhod požívající, neochrání města ani vítězství ve sporu před účinky tohoto výroku, poněvadž dle § 4 nařízení strany, jichž právo stavba se dotýká, nemají práva k námitkám proti provedení stavby, nýbrž jen nárok na odškodnění. Pak-li že však ministerstvo projekt neschválí, odpadá veškeren podnět ku zajištění tvrzeného nároku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu a dodav k nim ještě toto:

Císařským nařízením ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák., jest uděleno vládě právo, že může stavby všeho druhu (pozemní, silniční, vodní, železniční stavby a pod.), které mají sloužiti veřejným neb všeužitečným účelům a jichž provedení za mimořádných válkou vyvolaných poměrů jest ve veřejném zájmu nutným, prohlásiti za stavby výhod požívající. Rozhodování o tom, zda o stavbu takovou jde a zda má býti prohlášení vysloveno, není svěřeno, jak z §§ 2 a 4 cit. čís. nařízení na jevo jde, soudům. Ba řádné soudy nejsou ani tenkrát k rozhodování povolány, když pak již jde o nárok na odškodné a jeho výši. Tu rozhodne dle § 6 cit. čís. nařízení zvláštní komise. Soud tedy není také příslušným k tomu, aby to, co podle nařízení toho snad politickými úřady uloženo a provedeno bude, rušil nebo tomu překážel. Bude-li tedy vyhověno návrhu navrhovatelčiny odpůrkyně politickými úřady, není soud povolán, aby na tom a důsledcích toho něco měnil; nebude-li mu vyhověno, nebude tu případu, pro jehož obávané nastoupení jediné za prozatímní opatření se žádá. Ani se stanoviska exekučního řádu posuzováno nelze dojiti k jinému závěru, než že žádané prozatímní opatření po zákonu přípustným a proveditelným není. § 378 ex. ř. praví, že prozatímní opatření lze povolit k zajištění práva. Bude-li však vyhověno návrhu odpůrkyně, nemá městská obec F. práva tomu odpírati, jelikož podle § 5 cit. čís. nařízení nález vydaný o předmětu a rozsahu vyvlastnění nepodléhá žádnému odvolání. Stěžovatelka nebude pak míti práva, jež by zajišťovati mohla. Pro jiný případ, než pro případ, že návrhu odpůrkyně politickými úřady vyhověno bude, zajištění se nežadá.

Čís. 588.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

V tom, že pozemek zadán byl veřejnou dražbou do pachtu jinému, jenž podal více než spoludraživší požadovatel, lze spatřovati odnětí pachtu po rozumu § 6 zákona tehda, měl-li požadovatel do té doby pozemek v pachtu z volné ruky bez veřejné dražby.

(Rozh. ze dne 13. července 1922, R I 396/20.)

V nesporném řízení o požadovacím nároku drobných pachtýřů zrušil Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu srovnalá usnesení obou předchozích stolic a nakázal okresnímu soudu, by o nároku znovu pojednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Jest otázkou, zda-li tím, že 1. října 1914 pozemky, spachtované dosud požadovateli, dány do dražby a že je, ač požadovatelé spolu dražili, vy-